

V souzeném případě se předmět jednotné nájemní smlouvy skládá z krámu a jedné obytné místnosti, takže nemůže býti řeči o tom, že by obchodní místnost byla hlavní a podstatnou částí nájemního předmětu (viz rozh. č. 10943 Sb. n. s.).

Nutno proto žalovanému, u něhož jsou splněny podmínky § 6 zák. o ochr. náj., přiznati ochranu nájemníků podle tohoto zákonného ustanovení, třebaže předmětem jednotné nájemní smlouvy nebyla jen obytná místnost, ale i s ní související obchodní místnost (krám), když — jak správně usoudil první soud — obytná místnost jest dosud pod záštitou zákona.

Bylo proto dovolání vyhověti.

Čís. 17239.

Vyjde-li před vydáním odevzdací listiny najevo nové pozůstalostní jmění, jest pokračovati v pozůstalostním řízení nehledíc na to, že byla již před tím uzavřena dědická dohoda.

Nepominutelný dědic není sice oprávněn k návrhu na pokračování v pozůstalostním řízení, avšak jestliže pozůstalostní soud při zjišťování stavu nově najevo vyšlého jmění rozhodl o návrhu nepominutelného dědice na pojetí tohoto jmění do soupisu, jest nepominutelný dědic účastníkem řízení (§§ 6, 37 nesp. říz.).

(Rozh. ze dne 23. února 1939, R I 1295/38.)

V řízení o pozůstalosti po Františku Š., zemřelém dne 3. ledna 1937, odkázal pozůstalostní soud nepominutelné dědice Josefa Š., Václava Š. a Františku M. s jejich návrhem, aby byly pojaty do stavu jmění vklady uložené při smrti zůstavitelově na vkladních knížkách spořitelny města T., na pořad práva. Rekursní soud na rekurs jmenovaných nepominutelných dědiců vyhověl jejich návrhu.

Nejvyšší soud nevyhověl uvedenému návrhu.

Důvody:

Nepominutelní dědici Josef Š., Václav Š. a Františka M. uzavřeli podle stavu spisů s výhradou vrchnoporučenského schválení se zákonnou dědičkou nezl. Marií Š. narovnání o výši povinného dílu. Ježto se objevilo nové jmění a odevzdací listina nebyla dosud vydána, takže pozůstalostní řízení dosud nebylo skončeno, bylo nutno pokračovati v projednávání pozůstalosti nehledíc na dědickou dohodu již uzavřenou (srov. rozh. č. 394 Sb. n. s.). Nepominutelní dědici nebyli sice oprávněni k návrhu, aby se v projednávání pozůstalosti pokračovalo, neboť jsou jen oprávněni, aby byli přítomni při soupisu jmění a učinili připomínky (§ 784 obč. zák.), avšak konal-li pozůstalostní soud o nově objeveném jmění z úřední moci šetření a zamítl-li jejich návrh, aby toto nově najevo vyšlé jmění bylo pojato do soupisu jmění, rozhodl o jejich připomínkách,

a ježto jsou jako nepominutelní dědici zjištěním přesného stavu jmění na svých právech přímo dotčeni, jsou v tomto směru účastníky řízení (§§ 6 a 37. zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.).

Čís. 17240.

Navrhla-li žalovaná strana za rozvodového sporu vyslovení rozvodu z viny žalující strany, nemůže již podati novou samostatnou žalobu navzájem.

(Rozh. ze dne 24. února 1939, R I 1535/38.)

Srov. rozh. č. 9469, 8904, 16937 Sb. n. s.

Proti žalobě navzájem, kterou žalobce podal dne 24. prosince 1937 a kterou se domáhal na žalované rozvodu od stolu a lože z její viny pro opětovné cizoložství, mimo důvody uplatňované již v rozepří zahájené pod zn. sp. Ck XIVa 930/34, namítla žalovaná, že hledíc na to, že byla již zmíněná rozepře, v které žaluje žalovaná žalobce skončena a vydán rozsudek, a že byla pak věc odkázána znovu do první stolice k doplnění řízení, není žaloba navzájem přípustná, a mimo to, že projednávání rozepře brání skutečnost, že o témže předmětu byla již rozepře zahájena, ježto v rozepří Ck XIVa 930/34 navrhl žalobce a vznesl proto též nárok, kterého se domáhá žalobou, o niž tu jde. Soud první stolice odmítl žalobu navzájem. Důvody: Jest zjištěno, že rozsudkem ze dne 17. prosince 1936, č. j. Ck XIVa 930/34-35, bylo manželství sporujících se stran rozvedeno od stolu a lože z viny nynějšího žalobce, kterýžto rozsudek na jeho odvolání byl usnesením odvolacího soudu ze dne 26. června 1937, č. j. Ck XIVa 930-61, zrušen a věc vrácena prvnímu soudu s tím, aby o ní dále jednal a znova rozhodl, dále že po novém projednání byla tato rozepře skončena dne 16. února 1938 a vydán rozsudek ze dne 16. února 1938, č. j. Ck XIVa 930/34-73, jímž bylo manželství rozvedeno od stolu a lože bez viny nynějšího žalobce. Podle § 233, odst. 2 c. ř. s. může žalovaný po zahájení rozepře, když jsou tu ostatní zákonné podmínky pro soudu žaloby navzájem, u soudu žalobního podati žalobu navzájem, dokud není skončeno ústní jednání v první stolici. Jak jest zjištěno, byla žaloba navzájem podána dávno po skončení jednání v rozepří Ck XIVa 930/34, takže žaloba navzájem vznesená žalobcem není přípustná. Pokud snad by bylo lze namítnouti, že rozsudek byl zrušen a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, není tato okolnost pro podání žaloby navzájem rozhodující hledíc na ustanovení § 496, odst. 2, c. ř. s., podle kterého se má řízení před procesním soudem omeziti pouze na nároky a návrhy, jež zůstaly nevyřízeny a pak na ty části řízení a rozsudku prvního soudu, které jsou vadou dotčeny. Nemůže proto býti podána žaloba navzájem, když již jednou bylo řízení o první žalobě skončeno. Musil tudíž soud podle § 233 c. ř. s.